

บทนำ

คำถาม : ทำไมคุณถึงตัดสินใจแต่งงานตอนอายุยี่สิบสี่ปี

ก. คุณได้เจอคนที่คุณรักและเขาก็รักคุณ (โดยที่คุณไม่ได้คิดไปเอง)

ข. ผู้ชายคนนี้ไม่โกหก ไม่หลอกลวง ไม่ตลบตะแลง ไม่ปิ้นปล้อน ไม่กลิ้งกลอก และไม่ได้ใช้หน้าตา รูปร่าง คำหวานๆ ชัดใส่คุณ อย่างเดียวเหมือนคนก่อนๆ แต่มอบความจริงใจและจริงจังให้ด้วย

ค. พวกคุณเป็นเนื้อคู่กัน (อย่างกลมข้อนี้เชี่ยวชาญะยะ)

ง. คนที่คุณกำลังจะแต่งงานด้วยมั่นคงและพึ่งพาได้

จ. คุณพร้อมที่จะหยุดเรื่องไร้สาระ เช่น การเที่ยวกลางคืน ความเมามาย และแก๊งเพื่อนสาวสมัยมหาวิทยาลัยที่จัดการงานของตัวเองไม่ได้ แต่ลับรางแก๊งเป็นเลิศ

ฉ. เขาคุกเข่าขอคุณแต่งงาน

รักแรกของฉัน กับคนที่ลึกลับของเจ้าบ่าว

ช. คุณท้อง!

ซ. อื่นๆ (โปรดระบุ)

นี่ไม่ใช่แบบทดสอบความรักในนิตยสาร ไม่ใช่คำถามทางจิตวิทยาของคณะจิตแพทย์ และแน่นอนว่าไม่ใช่ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัย แต่มันเป็นคำถามที่เพื่อนของฉันตั้งและส่งมาให้ฉันตอบว่าเพราะเหตุผลบ้าอะไรฉันถึงตัดสินใจแต่งงานตอนอายุสี่สิบสี่เท่านั้น!

ฉันขอเวลาคิดทบทวนแบบพิจารณาทีละคำตอบแบบหนึ่งนะ...

ฉันได้เจอคนที่ฉันรัก เขารักฉัน แล้วเราก็รักกัน และฉันไม่ได้คิดไปเอง... ใช้สิยะ ฉันวงกลมหน้าข้อนี้ทันที

ฉันสังเกตเห็นวงเล็บนี้อีกครั้งพลางคิดว่าพวกเธอกำลังพยายามใส่วงเล็บในเชิงจิตวิทยาเพื่อให้ฉันลังเลใจว่าฉันกำลังคิดไปเอง และส่งผลให้ฉันต้องกลับไปทบทวนเรื่องการตัดสินใจแต่งงานอีกรอบ แต่ขอโทษนะ ฉันไม่ติดกับดักจิตวิทยาของเธอหรอก ฉันตัดสินใจดีแล้วเพราะข้อ ข. ใช่ ของพวกเธอนี้แหละ

เขาไม่โกหก จริงใจ และจริงจัง ไม่เหมือนพวกผู้ชายที่ฉันเคยผ่านมาแม้แต่บ่อย...จริงแท้แน่นอน ฉันวงกลมหน้าข้อนี้อีก

พวกผู้ชายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตฉันมักเต็มไปด้วยการโกหกและหลอกลวงเพราะฉันเป็นผู้หญิงประเภท 'โง่ดักดาน' เอ๊ะ ไม่น่าจะโง่ขนาดนั้นนะ ขอเปลี่ยนเป็นคำว่า 'สมองทึบ' โอ๊ะ รู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นลิงอุรังอุตัง ไม่ใช่ดีกว่า ฉันว่าฉันเหมาะกับคำว่า 'ใสซื่อ' เอ่อ...ไม่ดี คำนี้ก็บอบบางและแอ็บแบ่วเกินไป เอาเป็นว่าฉันค่อนข้างจะ 'ซื่อป้อ' เกินไปหน่อยที่เชื่อในคารมของผู้ชาย (ซึ่งอันที่จริงแล้วฉันค่อนข้างเชื่อคนง่ายอยู่แล้ว ขนาดตอนเด็กๆ พ่อกับแม่บอกฉันว่าเด็กทั่วไปล้างจานไม่เป็น ฉันยังเชื่อเลย เพราะฉะนั้นไม่ต้องนึกต่อ

เลยว่าคุณภาควิชาใจกับการล้างจานขนาดใหญ่ และแน่นอนว่าฉันคิดว่ามันเป็นพรสวรรค์ เลยโดนพอกกับแม่หลอกให้ล้างจานอยู่นานถึงสามเดือน กว่าที่รู้ความจริงก็ตอนที่ทางโรงเรียนจัดเวรให้ทุกคนล้างจานนั่นแหละ ฉันถึงพบว่าใครๆ ก็ล้างจานได้ทั้งนั้น ฮึ้ย! เจ็บใจ) แม้ฉันจะโดนหลอกซ้ำแล้วซ้ำเล่าในเรื่องความรัก แต่ฉันก็ไม่เชื่อต่อการเชื่อ เพราะฉันคิดว่าถ้าเราจริงจัง เขาก็ต้องจริงจังกับเรา ซึ่งฉันพิสูจน์แล้วว่ามันจริงกับแค่คนสุดท้ายเท่านั้น!

ที่ผ่านมาฉันเจอมาหลายเรื่อง ทั้งเรื่องที่ฝ่ายชายมีชูและโกหกว่ารักเราคนเดียว หรือไม่ก็โกหกว่าเลิกกับแฟนเก่าแล้ว แต่ที่จริงยังไม่เลิก และโกหกว่ารักเราจนท่างไม่ได้ ทั้งๆ ที่ในใจคิดแต่เรื่องเช็ทซ์เท่านั้น พอกันทีกับเรื่องโกหก! พอกันทีสำหรับผู้ชายห่วยๆ! แต่ไม่พอกันทีสำหรับการเชื่อในความรักของฉัน เพราะสุดท้ายมันก็ทำให้ฉันได้เจอกับเขา

เขาทำให้ทุกอย่างสงบ ราบเรียบ หมดปัญหา ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนลอยอยู่บนเรือไม้ลำเล็กกลางทะเลที่ไร้คลื่นลม เรามองดูท้องฟ้าสดใสด้วยกัน ฟังเสียงนกร้องเพลงด้วยกัน สุดหัวใจเอาความสุขเข้าไปอย่างเต็มปอด และในขณะที่ฉันกำลังจะหันมาสบตากับเขา... พระเจ้าช่วย! เขาหายไป!

เขากระโดดขึ้นจากเรือและไปทำงาน!

เขาวิ่งเรื่องงานตลอดเวลา ไม่มีเวลามานอนกลางทะเลกับฉันนานๆ ดังนั้นเรือไม้กลางทะเลของฉันมันสงบราบเรียบไร้ปัญหาที่จริง แต่ก็อ้างว้างด้วย

ยังไงก็เถอะ เขาดีที่สุดในเท่าที่ฉันเคยคบมา และยังคงกับฉันได้นานที่สุดด้วย เพราะเราคบกันมานานถึง...เอ่อ...ปีกว่าๆ

รักแรกของฉัน กับคนที่ลึกลับของเข้าบ่าว

แต่ระยะเวลาสำคัญซะที่ไหน เขาจริงใจจนขอฉันแต่งงานต่างหาก
ที่สำคัญกว่า จริงไหม

ข้อ ค. ควาย พวกคุณเป็นเนื้อคู่กัน (อย่างกลมข้อนี้เซี่ยวนะยะ)
อืม...เกลียดดวงเล็บของเพื่อนฉันจัง ให้ความเห็นแบบนี้แล้วจะใส่
ข้อนี้มาทำไม แต่ฉันขอตอบว่าข้อนี้...ถูกต้องที่สุด ฉันวงกลมซ้ำถึงสาม
รอบหน้าข้อด้วยแรงกดหนักกว่าข้ออื่นๆ เพื่อย้ำว่ามันเป็นแบบนี้
จริงๆ นะ

เมื่อสี่ปีที่แล้วตอนไปเที่ยวญี่ปุ่นกับกรู๊ปทัวร์ เราต่างคนต่างมา
กับครอบครัวของตัวเอง เราได้นอนโรงแรมห้องติดกัน ได้ไปเที่ยว
ด้วยกันเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ แต่ก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรมาก
ไปกว่าเพื่อนร่วมเที่ยว สุดท้ายเราก็แยกย้ายกันกลับไปมีชีวิตส่วนตัว
โดยไม่ได้ติดต่อกันเลย แล้วอยู่ๆ วันหนึ่งขณะที่ฉันเพิ่งได้งาน เขา
ก็ปรากฏตัวขึ้น และเราก็ตกหลุมรักกันทันที

คิดดูสิ เราเคยเจอกันแค่ครั้งเดียวเมื่อสี่ปีที่แล้ว ไม่เคยติดต่อกัน
แต่กลับมาหลงรักกันในสามปีต่อมา แบบนี้ถ้าไม่เรียกว่าพรหมลิขิต
หรือเนื้อคู่แล้วจะเรียกว่าอะไรได้

ง. งู คนที่คุณกำลังจะแต่งงานด้วยมันคงและฟังพาได้...
ต้องถามด้วยเหรอเนี่ย มันถูกต้องอยู่แล้วละ ฉันวงกลมหน้าข้อนี้อีก
แฟนของฉันอายุสามสิบสองปี โสด มีบ้าน มีรถ มีเงินเก็บ
มากมาย และเพิ่งนึกได้ว่าชีวิตของเขาขาดอะไรไปหลังจากหุ่บเทเวลา
สิบปีจมอยู่กับกองงาน แน่หนอนว่าสิ่งที่เขาขาดไปนั้นก็คือ...ฉันนี่ไง

จ. งาน คุณพร้อมจะหยุดการปาร์ตี้อันไร้สาระ การสำมะเลเทเมา
และควรจะตีตัวออกห่างจากเพื่อนได้สักที ความจริงข้อนี้ก็ไม่ต้อง
จะถูกต้องนัก เพราะฉันยังไม่อยากเลิกทำตัวไร้สาระสักเท่าไร

จึงลั้งเลใจที่จะวงกลม บนกระดาษจึงปรากฏเป็นจุดหมึกปากกาจากการ
จิ้มหน้าข้อแทน

จ. จึง เขาขอคุณแต่งงานนะสิ! ฉันวงกลมทั้งข้อความ ไม่ใช่
เฉพาะตัว จ. จึง เพราะมันเป็นเหตุผลสำคัญที่สุดในการตกลงใจ
แต่งงานของฉัน

เรื่องมันเริ่มจากวันนั้น กริ่งประตูหน้าห้องพักของฉันที่คอนโดฯ
ดั่งขึ้นขณะที่ฉันกำลังนั่งดูทีวีอยู่คนเดียว เพราะเขา (แน่นอนอยู่
แล้วว) กำลัง่วนกับงานอันแสนยุ่ง พอฉันเปิดประตูออกไปก็พบ
กล่องของขวัญชิ้นใหญ่เบ้อเริ่ม ฉันมองซ้ายมองขวาหาที่มาของมัน
แต่ก็ไม่เจอ ฉันไม่ได้สงสัยว่ามันเป็นระเบิดหรือการก่อการร้ายระดับ
ประเทศ เพราะฉันไม่ได้อยู่ในรายชื่อบัญชีดำที่ทางการกำลังตามล่าตัว
ฉันจึงเปิดออกดูและพบกระดาษรีไซเคิลที่ขาดเป็นเส้นๆ จากเครื่อง
ทำลายเอกสารอยู่เต็มกล่องไปหมด ฉันคุ้ยกระดาษพวกนั้นออกดูแล้ว
ก็เจอกล่องซึ่งเล็กลงมาหนึ่งไซส์ ฉันเปิดมันออกก็เจอกล่องที่เล็กลง
มาอีก ฉันต้องเปิดอีกเป็นสิบกล่องกว่าจะเจอกล่องแหวนเพชรเล็ก ๆ
ทันใดนั้นคำขอแต่งงานจากปากของเขาก็ดังขึ้นจากบันไดหนีไฟใกล้
ห้องของฉัน เขาเดินมาคุกเข่าและค่อยๆ สวมแหวนเพชรเม็ดเล็กเข้า
ที่นิ้วนางข้างซ้ายของฉันอย่างช้าๆ โรแมนติกเป็นบ้า

แต่มันคຸ້ນๆ ไซ้ใหม่

ไซ้ มันมาจากฉากหนึ่งในภาพยนตร์เรื่อง Serendipity ที่ฉัน
เอาแผ่นดีวีดีไปให้เขาดู และเขาก็ลอกเลียนทุกอย่างในภาพยนตร์
เรื่องนั้นออกมาใช้กับฉัน ไม่ได้คิดเองแม้แต่น้อย ถึงอย่างนั้นฉันก็ยัง
ปลื้มอยู่ดี เพราะอย่างน้อยฉันก็รู้สึกเหมือนได้เป็นนางเอกภาพยนตร์
และฉันก็มีคนที่รักฉันขนาดมาคุกเข่าขอแต่งงานซะงั้น

รักแรกของฉัน กับคนที่ลึกลับของเจ้าบ่าว

สรุปว่าฉันตอบรับออกไปอย่างง่ายดาย
และข้อสุดท้าย ช. ช้าง คุณท้อง! ฉันวงกลมหน้าข้อนี้ทันที!
และเขียนต่อท้ายในข้อ ช. โഴ้ อื่นๆ (โปรดระบุ) ว่าข้อสุดท้าย
ฉันล้อเล่น พวกเธอยังห่างไกลการเป็นป้าอีกหลายขุม
ฉันแอบพลิกกระดาษแผ่นนี้ดูด้านหลัง แล้วก็เห็นข้อความเล็กๆ
จากเพื่อนเขียนไว้ว่า 'ถ้าเธอไม่ได้วงกลมข้อ ช. ช้าง ที่บอกว่าท้อง
แล้วล่ะก็ เธอจงยกเลิกงานแต่งงานก่อนถึงหูของผู้ใหญ่เดี๋ยวนี้เลย!'
ฉันพลิกกลับมาดูสิ่งที่ตัวเองตอบ แล้วก็พบว่าฉันวงกลมหน้าข้อ
ช. ช้าง แม้ว่าฉันจะเขียนต่อว่าล้อเล่นก็เถอะ แต่สุดท้ายฉันก็วง เพราะ
ฉะนั้น...

ฉันกำลังจะเป็นเจ้าสาว ไชโย!

ฉันจะแต่งงานกับแฟนหนุ่มผู้แสนดีซึ่งเตรียมทุกสิ่งทุกอย่าง
พร้อมล่วงหน้าแล้ว รอแค่ฉันเดินเข้าไปในชีวิตของเขา และฉันเชื่อว่า
เราต้องไปด้วยกันได้ดีอย่างแน่นอน

บทที่ 1 สิ่งที่หายไป

ฉันต้องลืมอะไรไปบางอย่างแน่ๆ

ฉันคิดทบทวนอยู่เงิบๆ คนเดียวขณะนั่งจับเก้าอี้ในออฟฟิศ
อันน่าเบื่อของตัวเอง

เสียงโทรศัพท์จากโต๊ะอื่นดังขึ้นแว่วๆ สองสามครั้ง เสียงเครื่อง
ซีร็อกซ์ทำงานเพื่อก๊อปปี้เอกสารดังซ่าๆ กันอยู่ในมุมหนึ่งของออฟฟิศ
เสียงพูดคุยจ้อกแจ้กของสาวๆ ดังอยู่ไกลๆ และเสียงข้อต่อที่เริ่มฝืด
ดังอืดอาดจากเก้าอี้ของฉันขณะเอนหลังนึกถึงอะไรบางอย่างที่หายไป
ของตัวเอง

ตอนนี้ฉันรู้สึกประหลาดๆ ทะแม่งๆ ไม่สบายใจ และหงุดหงิด
เล็กน้อย ฉันยกนิ้วขึ้นเคาะลงบนโต๊ะซึ่งเป็นกิจวัตรที่มักทำเป็นประจำ
เวลาพยายามนึกอะไรสักอย่างที่สำคัญแต่นึกไม่ออก ฉันว่าที่สมอง
ของฉันไม่แล่นและหนักอึ้งจนไม่สามารถทบทวนอะไรได้ต้องเป็น

รักแรกของฉัน กับคนที่ลึกลับลึกลับของเข้าบ้าน

เพราะฤทธิ์เหล่าเมื่อคืนแรงแงๆ

เมื่อคืนฉันนัดแก๊งเพื่อนมหาวิทยาลัยไปเที่ยวฉลองการสละโสดของตัวเองเป็นครั้งที่สาม (หลังจากฉลองด้วยหัวข้อนีมาแล้วสองครั้ง จนฉันคิดว่ามันเป็นข้ออ้างหาเรื่องเที่ยวธรรมดาๆ ไปแล้ว) เราไปเที่ยวกันทั้งๆ ที่เป็นคืนวันพฤหัสบดี แต่เพราะมันเป็นวันหยุดราชการ เราเลยรวมกลุ่มกันได้ หาเรื่องไปเที่ยวกันต่อ แม้วินรุ่งขึ้นต้องทำงาน และหลังจากกระดกแจ๊ค แดเนี่ยลแก้วนั้นลงไปฉันก็ทำอะไรไม่ได้อีกเลย ตอนนี่ฉันเลยต้องมานั่งมีน นึกไม่ออกว่าตัวเองลืมนอะไร

รถที่จอดทิ้งไว้ที่ร้าน? ...ฉันก็ไปเอามาแล้ว กุญแจห้อง? ...ฉันก็เอามา โทรศัพท์มือถือ? ...ฉันก็เอามา เอกสารราคาที่ดินหยิบติดมือกลับไป? ...ฉันก็เอามา ออร์แกนเซอร์? ...ฉันก็เอามา หรือว่าฉันลืมนรูตชิปกระโปรง ฉันก้มลงดูชิปกระโปรงข้างตัว แต่ชิปก็เรียบร้อยดี

หรือไม่ใช่ก็จ้วตระยามเข้า แต่เป็นเรื่องงานรีเปลาณะ

ฉันลืมนส่งเอกสารเรื่องราคาโฆษณาสำหรับลงในหนังสือในเครือบริษัทให้กับลูกค้าหรือ หรือว่าลืมนออกไปตามนัดของลูกค้า หรือว่าลืมนส่งนิตยสารฉบับที่กำลังจะวางแผงไปให้ลูกค้าเช็คความเรียบร้อย

ฉันก้มลงเปิดออร์แกนเซอร์สีขาวของตัวเองที่จดทั้งเรื่องส่วนตัวและเรื่องงานปนกันมั่วไปหมด แล้วก็พบว่าฉันไม่ได้ลืมนอะไรเกี่ยวกับเรื่องงานเลย ฉันมีนัดตอนสิบโมงเช้าที่ห้องประชุม นี่เพิ่งเก้าโมงกว่าๆ เอกสารก็เตรียมเรียบร้อยแล้ว ไม่ลืมนอะไรแน่นอน

ฉันทำงานอยู่ในบริษัทผลิตสิ่งพิมพ์ขนาดใหญ่ที่มีบริษัทลูกผลิตหนังสือหลากหลายกลุ่มเป้าหมาย ฉันทำงานเป็นเออี เป็นบัญชีรายรับของบริษัท ฉันเริ่มตั้นงานที่นี้หลังจากทำตัวไร้สาระหลังเรียนจบอยู่หลายเดือน ที่จริงฉันก็ไม่อยากรีบทำงานหรอกถ้าไม่โดนพ่อแม่

ตัดหางปล่อยัดให้มาใช้ชีวิตอยู่คนเดียวกลางเมืองหลวง และโดนตัดค่าใช้จ่ายไปเสียเฉยๆ ท่านทั้งสองบอกว่าอยากให้อันยืนด้วยตัวเองซะบ้าง

สามเดือนแรกของการทำงานนั้นมหาโหดที่สุด เพราะนอกจากฉันจะอดอยากปากแห้ง และเป็นหนี้จากการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเนื่องจากพ่อแม่ไม่เหลียวแลแล้ว ฉันยังโดนบทยอดสอบอันยิ่งใหญ่จากบริษัท นั่นคือฉันต้องทำยอดรายรับให้ได้เป็นจำนวนเงินมากมายมหาศาลเพื่อแลกกับการผ่านโปรและไปต่อในการทำงานที่นี้

ฉันมีคู่แข่งเป็นคนจบใหม่รุ่นเดียวกันอีกสามคน ทว่าตำแหน่งว่างมีเพียงตำแหน่งเดียว มันจึงเหมือนเป็นการจับเคียวอันแสนสนุกสนานของบริษัท แต่เครียดมากสำหรับฉัน

เราทุกคนตั้งหน้าตั้งตาทำงาน ทำงาน และทำงานอย่างไม่หยุดหย่อนเพราะกลัวว่าจะตกงาน กลัวประวัติเสีย และกลัวไม่มีอะไรจะกิน แต่สุดท้ายฉันก็ผ่านมาได้แบบฉิวเฉียด เชี่ยสามคนนั้นตรกรอไป หลังจากผ่านด่านมหาหินนั้นมาได้ ฉันก็พบว่าฉันเจอสิ่งตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อเข้าให้แล้ว

ฉันได้เงินเดือนประจำกับสวัสดิการที่คุ้มค่า แถมยังได้ค่าคอมมิชชั่นอื้อซ่า ซึ่งทั้งหมดนั้นเพียงพอให้คนอายุยี่สิบสี่ปีอย่างฉันสามารถยื่นหยัดด้วยตัวเอง เชิดหน้าชูตาให้พ่อแม่ได้ภูมิใจเสียบ้าง เพราะฉันสามารถผ่อนรถต่อจากพ่อที่ซื้อไว้ให้ตั้งแต่สอบติดมหาวิทยาลัย และผ่อนคอนโดฯ ขนาดหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องรับแขก สองห้องน้ำที่แม่วางดาวน์เรียบร้อยแล้วซบไล้ใส่ส่งฉันออกจากบ้านมาอยู่คนเดียว ขณะที่พวกท่านนอนสบายใจอยู่ที่บ้านแถบชานเมือง และแน่นอนว่าเงินเดือนบวกค่าคอมมิชชั่นยังเพียงพอสำหรับค่าน้ำมันซึ่งแพงหูฉี่

รักแรกของฉัน กับคนที่ลึกลับของเข้าบ้าน

เพราะมันใกล้จะหมดไปจากโลกของเราเต็มที

และเพื่อคงสภาพนี้ไว้จนกว่าการเป็นหนี้ของฉันจะสิ้นสุดลง ฉันจึงต้องรักษาลูกค้าเก่าจากสามเดือนแรกที่ได้ และต้องหาลูกค้าใหม่เพื่อเพิ่มรายได้ให้กับตัวเอง งานของฉันจึงยุ่งเหยิง แต่ฉันก็ไม่เคยบกพร่องเรื่องงาน ยิ่งตอนนี้ฉันก็ไม่ได้ลืมนอะไรเกี่ยวกับมัน

แล้วฉันลืมนอะไรละเนี่ย

ลืมนจ่ายค่าผ่อนคอนโดฯ หรือลืมนจ่ายค่าประกัน หรือลืมนจ่ายค่าโทรศัพท์ หรือลืมนไปว่าค่าคอมมิชชั่นโฆษณาโลชั่นยังไม่ออกเดือนนี้ หรือลืมนจ่ายค่าผ่อนรถ...ไม่มีทาง เพราะฉันผ่อนรถงวดสุดท้ายไปเมื่อเดือนที่แล้ว ไชโย!...เอ๊ะ ไชโยทำไม ฉันยังนึกเรื่องที่ลืมนไปไม่ออกเลยนี่นา

หรือว่า...เรื่องงานแต่งงานของฉัน

ฉันต้องทำอะไรบ้างเนี่ย จองโรงแรม ติดต่อเรื่องพิมพ์การ์ด ออกแบบการ์ด ลิสต์รายชื่อคนที่จะส่งการ์ดให้ หาแบบชุดแต่งงาน ตัดชุดแต่งงาน เลือกเมนูอาหารสำหรับงานเลี้ยง ติดต่อโบสถ์เพื่อประกอบพิธีทางศาสนาของว่าที่สามี ติดต่ออาจารย์ (หรือก็คือบาทหลวง) ท่องคำสาบาน หาดอกไม้ตกแต่งโบสถ์ ตกแต่งโรงแรม หางดนตรีมาเล่นในงาน หาคคนทำสไลด์งานแต่งงานของเรา หาพิธีกร หาสตูดิโอถ่ายรูปแต่งงาน หาของที่ระลึก หาเพื่อนเจ้าสาว อ๊ะ ข้อมูลสุดท้ายไม่ต้องหา ฉันมีอยู่แล้วสองคน

ชิบเป๋ง! เยอะขนาดนี้ฉันจะเอาเวลาที่ไหนไปจัดการมันล่ะเนี่ย!

แต่ที่ก็ยังไม่ใช่สิ่งที่ฉันลืมนอยู่ดี นี่มันเป็นสิ่งที่ฉันต้องทำหลังจากที่แม่ของว่าที่สามีหาฤกษ์ให้เราแต่งงานตอนฤดูหนาวต่างหาก

ว่าแต่...ฉันลืมนอะไรไปเนี่ย